

LBRIS

We know
books

GENA WILLYA

COLIVIA DIN INTERIOR

Călătoria

Editura **QUARTO**
București, 2025

CUPRINS

Capitolul 1	13
Între două lumi	13
În cerc într-o minciună.....	16
Capitolul 2	59
Orfană într-un carusel fără oprire.....	59
Capitolul 3	81
Să ne învățăm în cerc.....	81
Eu cu genele cui „voterez”?	90
O familie funcțională cu multiple disfuncționalități ...	109
Bătaia este ruptă din rai, dar te duce în iad	123
Capitolul 4	173
Ce-ai făcut, nenorocito!?.....	173
Capitolul 5	193
Orgoliu mare, greșeli multe	193
Puterea cuvântului.....	204
Lucruri toxice pe care oamenii le spun și traducerea lor	219

Capitolul 6	231
Tot nu te-am lămurit?	231
Capitolul 7	251
Costul de a nu-ți vindeca rănila	251
De la omidă la fluture	260
Vrei să te descoperi?	262
Inițiere în autocunoaștere.....	266
Hai cu ambiția!.....	270
Axiome despre frica și altele.....	292
Constelațiile familiale	296
Intuiția-miracolul unui dar uitat	303
Tobă șamanică – o altă modalitate de conectare la Sursă prin ghidaj	315
Neurografica. Arta aducătoare de magie în viața ta.....	333
Vulnerabilitatea – formă de putere	336
Convingerile limitative, proveniență și interpretări.	341
Salvatorul din tine și iertarea	346
Final de început	355
Despre autoare	363
Bibliografie:.....	365

Capitolul 1

Între două lumi

În după-amiaza acelei zile am deschis ochii în niște brațe pe care nu le cunoșteam. Nici măcar nu știu cum și de ce am ajuns tocmai acolo. Era o forfotă continuă, ființe intrau și ieșeau pe ușă, strigau, dădeau ordine. Voci de femei, aveam să aflu mai târziu. Și strigăte, multe strigăte.

Ce oare căutam acolo? Venisem dintr-un loc calm, liniștit, armonios, luminat de căldură și iubire, unde orice întrebare (dacă exista așa ceva) primea imediat un răspuns. Și nici măcar nu trebuia să pun

întrebări; aveam răspunsurile dinainte, nimeni nu țipa, nimeni nu vocifera și toți își știau rostul în plan. Și in contract.

Știam exact ceea ce voiam, știam cine era în fața mea și cine în spatele meu, cine era sus și cine era jos. Nu exista sus sau jos, acesta era un lucru de poziționare geometrică, tridimensională, specifică noii locații în care venisem. Urma ca toate aceste informații să îmi fie aduse la cunoștință pe parcurs în noua etapă ce abia își începea povestea.

Fusesem în posesia multor informații până în acel moment, când, și cred că din cauza agitației, totul s-a estompat. Am rămas cu o singură întrebare: ce căutam acolo?

Apoi s-a făcut liniște. Nu, nu, cred că acopeream eu zgomotul ambiental cu propriile mele țipete. Doamne, dar ce mai vociferam!

Venisem pe lume și aveam să aflu mai târziu că, născându-mă acasă, cu moașă, toată acea agitație mi se datora. Măcar atât!

Astfel începe povestea unei călătorii de descoperire a originilor. Un drum plin de întrebări fără răspunsuri, unde personajul principal, adică moi, se confruntă cu confuziile unui trecut complex, dar interesant și cu neputința, în ciuda dorinței, de a-și cunoaște adevărații predecesori. Prin explorarea arborelui genealogic, în moduri mai mult neortodoxe, prin intermediul explorării amintirilor și emoțiilor profund și uneori dureros resimțite, prin metode de introspecție mai mult sau mai puțin cunoscute, care au legături aparente, această carte se dorește a fi o călătorie în căutarea rădăcinilor și o construire a unui traseu evolutiv, prin auto vindecarea în moduri auto susținute. Hai că am scris și un fel de cuvânt înainte...

Serios? Păi nu adineaori ziceai că se iscase zarvă în jurul tău că te găsiseseși să faci transferul din lumea astrală în cea densă a Pământului tocmai în niște brațe umane? Se pare că acelea sunt brațele ființei pe care ai ales-o să îți fie mamă, nu?

Ei bine, nu, sau cel puțin acum habar nu mai am. Nici nu așa avea cum, doar am uitat tot...

Să mă explic.

În cerc într-o minciună

(mici povestioare)

Viața mea în acea familie avea să fie, până la inocenta vârstă de opt ani, cât poate fi de normală în sânul unei familii sărace, într-o locuință de serviciu, am aflat mai târziu, când tot îmi puneam veșnica întrebare de ce toată lumea locuiește în case

normale, cu camere normale, cu baie și bucătărie și noi în ceva ce aducea a magazie convertită într-o pseudo casă, cu o curte în spatele căreia își găsisese loc un veceu săpat în pământ (în miezul orașului și în plin secol 20), cu bucătărie de vară (utilizată și iarna) fără tavan, dar cu un acoperiș sub care exista un pod plin cu fân, noi nedeținând vaci sau alte animale care să îl consume(îl moștenisem probabil cu casa la pachet), o bucătărie care putea fi oricând și magazie de lemne, dar și fier vechi... naiba știe.

Aveam și găini în curtea aceea și un cocoș căruia va trebui să îi dedic un capitol întreg (sic).

Dar ceea ce era cel mai interesant, la ore precise, devenisem de altfel foarte obișnuită cu clinchetul paharelor din vitrine, cu trepidațiile patului meu, cu geamurile și ușile care se zguduiau din încheieturi. Mă jucam cu o păpușă de cârpă și priveam liniștită spre cățelușa albă care își linge și ea, la fel de imperturbabilă, blănița anunțându-mă

parcă cu o privire calmă: „stai liniștită, trece trenul de B, ori marfarul dinspre salină încărcat cu sare sau lemne”.

„Atențiune, trenul personal din direcția A... în direcția B... sosește în stație la linia una” - se auzea din când în când o voce nazală anunțând periplul trenurilor prin difuzorul stricat al haltei S.

Locuiam în gară! Într-o locuință de serviciu - canton. Cunoșteam orele, dar și îmi imaginam orașele prin care acele trenuri urmau să-mi plimbe și mie visele.

Când nu prea ai cu ce sau cu cine să îți compari viața, ai impresia că a ta e unică și e cea mai frumoasă din câte pot exista. Cel puțin în inocența și simplitatea acelei vârste...

Creșteam încet-încet cu un frate cu doisprezece ani mai mare decât mine care probabil că și-a

încărcat karma de tot atâtea ori de câte mă înjura (pe mine că pe mamă-sa nu cred că îndrăzneam) pentru că, adolescent fiind și cu chef de amorezeală, de pupat și pipăit oareșce fetișcane, era obligat/forțat să mă ia și pe mine în oraș cu el, altfel, nu vedea ieșiri prin parcuri în serile răcoroase de vară.

Nu-i nimic, găsea el mereu motive și posibilități de răzbunare pe bietul ghemotoc de patru-cinci anișori care, cu ochi galeși și de un albastru curat ca cerul dimineților de vară, fluturând din genele-i lungi și bine conturate îi spunea pe un ton angelic „te pun lu' mama că pipăi fetele sub fustă și ele țipă și tu nu le lași!” Ce știam eu pe atunci că țipatul lor era chicot de plăcere, nu teamă? Eh, ce vremuri.... Da, vremuri de restriște, când bunătatea mea de tricicletă devenise materie primă de piese de schimb pentru un fel de cărucior cu care se dădea frate-miu - mare șmecher - pe dealurile din împrejurime, că de rulmenți era cam dificil de făcut rost. Când

păpușica mea de cârpa a devenit spațiu de depozitare și ascunzătoare pentru câte o țigară că deh, nici unui adult nu-i trecea prin minte să i le caute pe acolo, până când am găsit eu de cuviință că pute sărăcuța și îi trebuie o băiță și ei... Oare de ce am mâncat eu bătaie de la frățiorul meu că am făcut baie păpușii?

Apa caldă se verifică cu cotul!

Se pare că pe principiul acesta, de altfel atent observat la mama, m-am luat și eu când, primii mei pași la mai puțin de un an, m-au dus în mod neezitant direct spre oala cu apă clocotită, unde, în „inteligenta” mea, am vrut să verific temperatura, cu cotul. „Uf, uf”-atât am știut să zic printre lacrimi și sughituri după trei ore de stat cu un pulover supraelastic pe mine, când mi l-au scos cu tot cu piele...

Cicatricea lăsată pe mâna mea stângă avea să îmi aducă în a doua parte a copilăriei și adolescență câteva alte cicatrici psihice, dar acesta este despre un alt capitol.

Ce frumos cântau Angela Similea sau Mirabela Dauer la acea vreme!

Și cât de minunat știam eu să le stâlcesc melodiile visându-mă mare cântăreață pe scenă, zbierând, cât mă țineau plămâni, într-un recipient gol de deodorant pe post de microfon, în aplauzele frenetice ale... curcilor. Glu, glu, glu! Ei, clar, sigur le plăcea! Cum să nu le placă „casa mea e-un cântec cu acorduri aaample...lalalala” (aici mai uitam și versurile), sau „te-aștept să viiiiiii, să te întorci la miineee!” - Cine? Habar nu aveam, dar găinile sigur știau despre ce vorbesc... din moment ce aprobau totul cu un fâlfâit de aripi și un